

Просять нас і ждуть. І коли не марно  
Награвали ми, коли рік і більше  
Житиме наш спів.— на латинський голос  
Грай мені, ліро!

На Лесбосі вперше озвався спів твій\*:  
Там Алкей, співець і невтомний воїн,  
Як пригонить часом на вогкий берег  
Човен розбитий,-

На твоїй струні Афродіту славив,  
Славив Вакха й Муз, пустуна Ерота  
Й Ліка-хлопчака темнооку вроду  
Й кучері чорні.

Феба дивний дар, на бенкетах Зевса  
Всім бажаний гість і в трудах щоденних  
Пільга й супокій — на моє благання —  
Ліро, озвися.

[\* Горацій дивиться аа себе як на спадкоємця славних лесбоських поетів  
— Алкея і Сапфо.]